

LBRIS

The Scent Keeper

Erica Bauermeister

Copyright text © 2019 Erica Bauermeister

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
rel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Parfumul iubirii și al trădării
Erica Bauermeister

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUERMEISTER, ERICA
Parfumul iubirii și al trădării / Erica Bauermeister
trad. din lb. engleză: Cristina Radu - București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9410-2

I. Radu, Cristina (trad.)
821.111

We know
books

ERICA BAUERMEISTER

Parfumul iubirii și al trădării

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
București

Începutul

Înainte vreme, trăiam cu tata pe o insulă ascunsă într-un arhipelag nesfârșit ce se iveau din apa rece, dornic de aer. Crescând în mijlocul ploii, al mușchiului și al copacilor bătrâni cu scoarța groasă, era ușor să uit că mare parte din insula noastră era situată sub apă – coborând la 60, 90 sau 150 de metri înghețați. De fapt, se afunda la infinit pentru că nu-ți puteai ține respirația destul de mult încât să ajungi la fund.

Acele insule erau un refugiu, deși la vremea aceea eu nu înțelegeam asta. N-aveam de ce să fug și aveam toate motivele să rămân. Tata era totul. Am auzit oameni spunând că o anumită persoană reprezenta „întreaga lor lume“, cu stele lucind în ochi. Dar tata era lumea mea într-un fel atât de prozaic, încât încă putea să-mi prindă gândurile, să le adune și să le arunce ca pe niște lemne rătăcite într-o furtună.

Căsuța noastră era așezată într-un luminiș în mijlocul insulei. Nu eram primii care locuiseră acolo – acele insule aveau o lungă istorie a fugarilor. Cu aproape un secol în urmă, erau vânători francezi, vorbind cu accente ce săltau și dănțuiau. Țapinari cu umeri lați și pescari ce urmăreau somoni cu spatele argintiu. Mai târziu, au venit cei care fugeau de înrolarea în armată, hipioți ocotind regulile. Insulele îi acceptaseră pe toți, iar furtunile și lungile ierni întunecate îi alungaseră din nou pe cei mai mulți. Locul avea o frumusețe primară – putea să ucidă la fel de ușor pe cât putea să te uluiască.

Căsuța noastră fusese construită de cel mai autentic dintre fugari. O ridicase într-un loc unde să nu-l poată găsi nimeni și își clădise casa din copacii pe care

ii doborâse el însuși. Petrecuse patruzeci de ani pe insulă, eliberând spațiu pentru o grădină și plantând o livadă. Cu toate astea, într-o toamnă, pur și simplu dispăruse. Se spunea că se încase. După aceea, căsuța rămăsese neocupată ani întregi până când am ajuns noi, am găsit merii și am deschis ușa. Am mărit populația insulei la doi.

Nu-mi amintesc sosirea mea pe insulă; eram prea mică. Îmi amintesc doar că am locuit acolo. Îmi amintesc potecile ce șerpuiau printre acei copaci ce vegheau, mirosul de țărână de sub tălpile noastre, la fel de întunecat și complicat ca basmele. Îmi amintesc căsuța noastră cu o singură cameră, fotoliul mare de lângă soba cu lemne și colecția noastră de cărți de povești și de știință. Îmi amintesc mirosul de fum de lemn și rășină de pin din barba tatălui meu când îmi citea seara și aroma fantomatică a tutunului de pipă a fugarului, un memento olfactiv ce se impregnase în pereți și nu dispăruse, de fapt, niciodată. Îmi amintesc felul în care ploaia părea că vorbea cu acoperișul, în vreme ce eu adormeam și cum focol pocnea și îi spunea să facă liniște.

Îmi amintesc mai ales de sertare.

Tata începuse să le construiască după ce ne mutaserăm în căsuță, iar când terminase, acestea îmbrăcau pereții din podea până în tavan. Sertarele erau mici și fețele lor lustruite de lemn nu erau mai mari decât mâinile mele de copil. Ne înconjurau ca pădurea și insulele de dincolo de ușă.

Fiecare sertar conținea o singură sticlură și în fiecare sticlură era o bucată de hârtie făcută sul ce parcă ascundea un secret. Dopurile de sticlă ale sticlurilor erau sigilate cu ceară de diferite culori – roșu în șirurile de sus, verde pentru cele de jos. Tata nu deschidea aproape niciodată sticlurile.

– Trebuie să le păstrăm în siguranță, spunea el.

Dar eu puteam auzi cum hârtiile șopteau din dulapuri.

„Vino și găsește-mă!”

– Te rog! îi spuneam iar și iar.

În cele din urmă, fu de acord. Scoase o carte cu coperte din piele plină de numere și adăugă cu grijă încă unul pe listă. Apoi se întoarse spre peretele de sertare, cântărindu-și alegerea.

– Acolo, sus, am spus eu arătând deasupra, unde stăteau sticlurile cu ceară roșie.

Poveștile începeau întotdeauna din susul paginii.

Tata construise o scară ce aluneca de-a lungul perețului. M-am uitat la el cum se urcă pe ea aproape de tavan, întinzând mâna spre un sertar și scoțând sticlura din el. Când fu înapoi pe podea, rupse cu grijă sigiliul. Puteam auzi cum sticla scrâșnea când scotea dopul, apoi foșnetul de hârtie când o desfășură într-un pătrat alb, simplu. Se aplecă, mirosind, apoi scrise încă un număr în carte.

Voiam să rămân nemișcată, dar m-am aplecat și eu. Tata ridică privirea și zâmbi, întinzând hârtia.

– Uite, zise el. Inspiră, dar nu prea mult. Lasă mirosul să se prezinte singur.

Am făcut cum spusese. Mi-am ținut pieptul încordat și respirația superficială. Puteam simți fuioarele unei arome gădilându-mi nările, alunecând în bucele părului meu negru. Puteam mirosi focuri de tabără făcute cu un lemn pe care nu-l recunoșteam; țărână mai arsă decât știusem vreodată; umezeală, gata să năvălească din norii de pe un cer pe care nu-l văzusem niciodată. Mirosea a așteptare.

– Acum inspiră adânc, zise tata.

Am inhalat și am căzut în mireasmă la fel ca Alice în vizuina iepurelui.

Mai târziu, după ce sticlura fu astupată, sigilată și pusă înapoi în sertarul ei, m-am întors către tata. Încă puteam mirosi ultima aromă ce zăbovea în aer.

LIBRIS | We know books

- Spune-mi povestea ei, i-am cerut. Te rog!

- Bine, mică ciocârlie, spuse el.

Se așezase pe fotoliul cel mare, iar eu m-am cuibărit lângă el. Focul trosnea în sobă; lumea de afară era nemișcată.

- *A fost odată ca niciodată, Emmeline...* începu el, vocea învelindu-i spusele ca și cum cuvintele erau din ciocolată. *A fost odată ca niciodată, Emmeline, o prea frumoasă regină captivă într-un mare castel alb. Nici unul dintre marii cavaleri curajoși n-o putuse salva. „Adu-mi o mireasmă care să dărâme zidurile“, îi ceru ea unui brav tânăr pe nume Jack...*

Ascultam în vreme ce miresmele își găseau ascunzișurile în crăpăturile podelei, în cuvintele poveștii și în restul vieții mele.

Căutătorul de mireзме

După asta, întrebam în fiecare zi:

- Te rog, putem deschide alta?

Până la urmă se îndupleca, dar nu atât de des pe cât voiam eu.

- Sticlulele protejează hârtiile, spunea el. Dacă le deschidem prea des, mirosurile vor dispărea.

Pentru mine n-avea nici un sens. Mirosurile erau ca ploaia sau ca păsările. Dispăreau și reveneau. Îți istoriseau propriile povești, spunându-ți când era reflux, când era terciul gata sau când se pregăteau merii să înflorească. Dar nu rămăneau niciodată.

Totuși, chiar copil fiind, înțelegeam că acele aroma-hârtii erau diferite, cumva magice. Conțineau o întregă lume. Puteam recunoaște fragmente din ele - mirosul unui fruct, dar unul mai plin și mai dulce decât orice gustasem până atunci. Sau un animal mai lenș decât oricare altul cunoscut vreodată. Totuși, multe

mirosuri erau complet străine - pătrunzătoare, iuți, fine și tulburătoare.

Voiam să mă cufund în acele lumi, voiam să înțeleg ce produsese mirosurile lor. Mai mult decât atât, voiam să fiu Jack Căutătorul de Miresme, eroul poveștilor tatălui meu, zburând prin frunzișul ud al junglelor și escaladând munții până în vârf, totul pentru a prinde parfumul unei mici flori.

- Cum o făcea? l-am întrebat pe tata. Cum găsea Jack miresmele?

- Lăsându-se condus de asta, zise el, bătându-mă pe podul nasului.

M-am oprit.

- Cum? am întrebat.

Tata zâmbi.

- Nu-i stai în drum, presupun.

Nu am înțeles exact ce voia să zică, dar de atunci m-am străduit cât am putut să-mi las nasul să mă conducă. Îl ridicam la fiecare schimbare de vreme și apoi verificam mirosul țărânei ca să văd cum răspundea. Sarea din mare era o permanentă prezență în aer, dar când o inhalam, observam cum devenea mai puternică atunci când se spărgeau valurile. Am prins o mireasmă verde intens căzând printre brazii Douglas ca o cascadă și am mers pe urmele ei până la briză, felul în care se mișca prin vârfurile copacilor aducând laolaltă acele.

În fiecare zi ieșeam din casă în zori, hotărât să găsesc orice miros puteam.

- Tu ești deșteptătorul meu, spunea tata când clămpăneam dându-mă jos pe scară. Ciocârlia mea de dimineață.

Petreceam mare parte din zile afară. Creșteam găini pentru ouă și ne îngrijeam de pomii fructiferi și de grădina de zarzavaturi. Chiar și așa, majoritatea hranei noastre era adunată din părțile sălbatice ale insulei. Nu-mi

pot aminti o vreme când nu eram parte a acestui proces, iar la vârsta de opt ani, mă consideram un partener esențial, dacă nu chiar egal în supraviețuirea noastră.

– Ospăț de culegători, obișnuia să spună tata și o luam spre păduri cu coșuri de coajă de cedru în mână.

Vara, culegeam afine roșii și boabe de salal de un albastru atât de închis, încât arătau de parcă țineai noaptea în mână. Toamna, găseam ciuperci ascunse sub copaci – eu eram captivată de întortocheații zbârciogi, fiecare dintre ei fiind un labirint de unghere și crăpături.

– Îmi spui povestea lor? l-am întrebat pe tata într-o zi. Mi-am dat părul de pe față și mi-am ridicat privirea spre el. Te rog!

El se uită înspre mine și se gândi o clipă, studiind zbârciogul din mâna mea.

– A fost odată ca niciodată, Emmeline, începu el, când Jack se trezi într-o pădure fermecată unde copacii erau la fel de înalți precum cerul. În pădure trăia o preafrumoasă vrăjitoare într-un conac făcut din miresme, iar când Jack o văzu, se îndrăgosti de ea. Vrăjitoarea îl luă în minunata ei casă, dar odată intrat, descoperi că nu mai putea ieși.

– Ah, nu! am zis eu, tremurând și simțind primejdia.

– Să-ți spun mai departe? mă întrebă el.

– Da, te rog!

– Nu să te las să pleci, spuse vrăjitoarea și îl duse într-o cameră plină cu o mireasmă atât de fascinantă, încât el uită de lumea de afară. Ori de câte ori începea să-și amintească, ea îi arăta altă cameră, una mai fermecătoare decât cealaltă. Jack rătăci prin conac ani întregi până când, într-o zi, descoperi o cameră pe care n-o mai văzuse. Când intră, simți o mireasmă ce îl duse înapoi înspre toate acele lucruri pe care voise să le facă și tot ce-și dorise să fie. Apoi văzu o cheie atârnată de o panglică albastră pe un cârlig de lângă ușă.

Așteptam plină de nerăbdare. Iubeam cheile fermecate.

– Așadar, continuă tata, luă cheia, deschise ușa și nu se mai întoarse niciodată acolo.

Am așteptat, crezând că avea să continue, dar tata doar îmi puse ciupercile în coș.

– Nu-i de ajuns, tată, am spus.

Până și eu știam că sfârșiturile erau mai complicate decât ăsta.

– Ah, ba da, micuță ciocărlie, zise el și m-a sărutat pe creștetul capului. Acum, hai să mergem! Coșurile astea nu se umplu singure.

Poate că locul cel mai bun de căutat hrană era laguna noastră, un oval de apă adăpostită, înconjurată de stânci și alimentată de un canal îngust, ce se involbura odată cu fluxul. Puteai să-ți petreci acolo toată ziua la cules. De-a lungul țărmului, erau ceapă sălbatică, sparanghel de mare și tulpini ierboase de pătlagină de mare; sub stâncile de pe plajă erau mici crabii negri, nu mai mari decât o unghie. Bolovanii ce mărgineau țărmurile erau plini de scoici și midii, iar algele se găseau în varietăți fără număr. Preferata mea era o algă brună, cu balonașe ce se spargeau în gură, lăsându-ți un miros de sare.

Însă cea mai bună treabă era căutatul de moluște.

– Uite! spuse tata arătând spre un fir de apă ce se scurgea dinspre plajă.

Am alergat într-acolo, încercând să ajung destul de repede pentru a prinde șuvoiul și a-l simți cum se scurgea printre degetele mele întinse. Dar chiar dacă eram mică și sprintenă, am găsit doar mirosul de sare și o ușoară urmă în nisipul de la picioarele mele. Am înfipt un bețișag lângă locul acela pentru a-l marca.

– Uite încă unul! am strigat eu și am alergat pe plajă în cealaltă direcție.

– Bravo! spuse tata mergând pe urmele bețișagelor mele cu o lopățiță în mână.

După ce se scursese o oră de alergat și săpat, aveam coșul plin.

De obicei, trebuia să păstrăm moluștele, uscându-le pentru iarnă, când venea întunericul și ne învelea ca o pătură groasă. Nu-mi plăcea iarna; ploaia se transforma într-o stare de spirit proprie, iar mâncarea din farfurii își pierdea culoarea până când tot ce rămănea erau lucrurile uscate - mere, moluște, un mănunchi de alge. Și tata pâlea, iar poveștile lui dispăreau aproape de tot.

- Trebuie să uscăm moluștele? am întrebat eu, în acea zi tata răspunzând cu surâsul lui vârtic și fiind de acord cu un picnic.

Am făcut un foc și am gătit moluștele, adăugând niște ceapă sălbatică și sparanghel de mare pentru aromă, și am mâncat din castroane făcute din scoici abalone, cu cochilii drept linguri și fructe de pădure ca desert. Apoi am stat pe nisip în vreme ce tot cerul prinsese o culoare din cel mai deschis albastru, iar tata se uita la apa care își croia drum prin canalul îngust.

Întotdeauna deveneam nervoasă din pricina aceluia canal. Fluxul se schimba de patru ori pe zi, iar apa începea să năvălească în lagună și în afară lagunei prin canalul serpuit plin de stânci. Era ceva furios, primejdios, nerăbdător să mestece orice se apropia de gura lui.

Tata văzuse că evitam să mă uit în direcția aceea și ridică lingura din cochilie într-un toast.

- Pentru canalul ce ne protejează! spuse el.

Atâta lucru făcea, era adevărat. În afară de lagună, insula noastră avea numai pante abrupte, marginile fiind un povârniș vertical direct spre apă. Copaci veșnic verzi se agățau de pereții abrupti de stâncă, iar crengile lor joase se aliniau perfect pe orizontală, marcând marea înaltă. Singurul mod de a ajunge la insulă era prin canal. Văzusem poze cu castele, turnuri impenetrabile pentru toți cei de jos. Insula noastră era un castel, iar canalul ei furios era podul basculant.

- E înfricoșător, am spus eu.

- Dar ne păzește de piraiți și de urși, sublinie tata.

Văzusem poze cu amândoi în cărțile mele. N-aveam nici un chef să mă găsec față în față cu ei.

- Pentru canal! am zis și mi-am ridicat lingura.

Din când în când, ajungeam la lagună și găseam plaja plină de alge răspândite peste tot, chiar până la marcajul de mare înaltă.

- Petrecerea sirenelor, rostea tata și avea sens.

Nisipul era decorat cu atâta spontaneitate încât doar cele mai bizare creaturi puteau să fi făcut asta.

- Hai să vedem dacă ne-au lăsat ceva, spunea el.

Verificam în dosul stâncilor și căutam tufișurile de afine ce mărgineau plaja. Bineînțeles că găseam comoara. Cutii de plastic negru cu încuietori puternice ce se închideau cu un pocnet, mai etanș decât o sticlură de aromă. Înăuntru erau cele mai minunate cadouri - orez și făină, ciocolată și cafea. Câteodată erau chiar și cărți, pantofi sau haine.

Într-o zi, când aveam vreo nouă ani, am descoperit o comoară specială și minunată - două cutii negre, una din ele conținând o pereche nouă de ghete și un fâș de ploaie albastru, exact mărimea mea.

- Cum știi sirenele ce ne place? l-am întrebat pe tata.

- Sunt fermecate, spuse el și avea sens, pentru că doar prin magie ar fi fost posibil să găsească drumul prin canalul nostru.

Am luat cutiile în brațe și le-am cărat triumfătoare la căsuță. Poate că Jack căuta floricele, dar noi dădușerăm lovitura. Ne-am ospătat în seara aceea, dar cu griji, punând cea mai mare parte a prăzii în cămară. Știam că oceanul era capricios, iar misterele sale erau imprezibile. Putea lua tot atât cât dădea. Aroma persistentă de tutun de pipă era un veșnic memento al acestui fapt.

După cină, eu și tata ne-am citit unul altuia, așa cum făceam întotdeauna. Tatei îi plăceau cărțile de știință

și mă învăța despre vreme, despre stele sau despre numele copacilor din jurul nostru. Petreceam ore în șir uitându-ne la desene ce înfățișau ciudate ființe ale mării, flori și animale ce păreau că veneau din alte lumi.

- Ce-i asta? am întrebat arătând o poză a unui animal maro cu picioare zvelte și o mică barbă pe bărbia lungă.

- O capră, răspuse tata.

- Caprele sunt adevărate?

El încuviință din cap.

- Sirenele mi-ar putea aduce una?

Capra părea ageră, vioaie și poate amuzantă. O capră putea fi o prietenă, mă gândeam eu.

Tata s-a oprit o clipă.

- Nu știi niciodată ce o să facă o sirenă, spuse el în cele din urmă.

- Le putem cere?

Întotdeauna duceam înapoi pe plajă cutiile goale. „Fii drăguță cu sirenele“, spunea tata mereu, iar eu scriam un bilet de mulțumiri și-l lăsam în cutie.

- Încearcă și o să vezi, zise el ridicând din umeri. Nu știi niciodată.

Se părea că subiectul se epuizase. Așa era mai mereu cu tata. Putea petrece ore în șir povestindu-ți totul despre ce se petrecea în interiorul unui copac sau despre vreme, dar alteori înceta să vorbească.

- Ce zici de o poveste? am întrebat, profitând de tăcerea lui pentru a schimba cartea de știință cu colecția voluminoasă de basme.

Coperta avea litere de aur și un desen cu o prințesă și un pitic schimonosit care mă fascina. Povestile din ea erau chestii fantastice, complicate, pline de fete care dormeau de-a pururi și case făcute din dulciuri și minciuni.

Tata îmi spusese că multe lucruri din basme nu erau adevărate, dar problema mea era că nu știam întotdeauna care anume. Știam, firește, că pădurile erau adevărate, dar pentru mine, trăind pe o insulă doar cu tata,

imaginea a doi copii ținându-se de mână nu era mai puțin ieșită din comun decât ideea toarcerii paielor în fir de aur. Mă întrebam cum ar fi fost să țin o mână de mărimea mâinii mele, să cunosc pe altcineva care avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Pe atunci mă întrebam o mulțime de lucruri.

- De ce nu am mamă? l-am întrebat pe tata uitându-mă la desenul cu o femeie cu păr blond și lung și cu un copil în poală.

- Pentru că mă ai pe mine, răspuse el.

A întors pagina și am văzut desenul cu femeia cea rea cu pielea albă și păr negru uitându-se în oglindă. Tata nu-mi dăduse un răspuns clar la întrebare, dar propusese un compromis rezonabil, îmi închipuiam eu, pentru că în basme, unde erau mame, întotdeauna erau vrăjitoare.

Am frunzărit cartea cu povești, simțind adierea paginilor și lăsând în urmă femeia. Cam pe la jumătatea cărții, era un gol, ciudat ca un dinte lipsă. De fiecare dată eram atrasă de el. Îmi plăcea să îmi plimb degetul pe spațiul acela, simțind marginile zdrențuite vârâte în cotor.

- Aici era o poveste? l-am întrebat pe tata.

- Nu era una bună, spuse el.

M-am uitat la el cu ochi întrebători, dar singurul lui răspuns a fost un sărut pe frunte.

- E de ajuns pentru seara asta, Emmeline. E vremea să se ducă la culcare ciocârliile.

M-am urcat în patul meu și m-am întins acolo printre pături, gândindu-mă la sirene, capre și mame, la pagini lipsă și vrăjitoare. La tați care nu-ți spuneau tot ce voiai să știi. Dar fusese o zi lungă, cutiile fuseseră grele și dragostea tatei era un lucru sigur și constant în camera de dedesubt, așa că n-am pus alte întrebări. Poate că totul ar fi fost altfel dacă aș fi întrebat.